

www.evertvankuik.nl

f lard•en addendum

flard (de; v(m); meervoud flarden)
willekeurig gedeelte, bv. van een gesprek

Vanaf het eerste moment dat ik besloot mijn herinneringen, die dan nog een soort verzameling van post-it briefjes waren, ook daadwerkelijk te vertalen in woord en beeld was vooral om mijn drie kinderen wat achtergrond te geven wat en hoe een bepaalde foto of productie tot stand was gekomen. Veertig jaar fotografie. Veertig jaar mezelf opnieuw uitvinden. Steeds trachten mezelf te verbeteren. Met weinig of geen concurrentie was dat niet zo moeilijk: ***“Je hoeft niet heel goed te zijn als je maar beter bent dan de rest”.*** Veel fotografen misten kennelijk dat vuur om niet alleen boven gemiddeld te presteren maar met de combinatie “klant is altijd wel tevreden’ was de kost verdienen al prima.Eén periode in die veertig jaren was heel heftig. 1989... Mijn crew, lees Harry, Rene, Monique en Sander pleegden een gezamenlijk coup en ontvreemden meer dan 140.000 gulden uit kas en middels gefingeerde facturen. Op moment dat mijn kas plotseling niet bleek te kloppen en mijn accountant deze vorm van diefstal van mijn eigen mensen bevestigde kon ik niet anders dan het hele personeel inclus enkele ‘meelopers’ ontslaan. Noodgedwongen ging de ‘oude crew’ samen verder met een naam die snel te verwarren was met mijn studionaam. PDA werd DBS. Wat een creatieve armoede. Die armoede is bij hen gebleven.

Met een in alle haast samengestelde nieuwe crew bleek het ontslag van de oude werknemers snel een zege. Het moet een doorn in het oog zijn geweest voor de coupleggers dat na hun vertrek mijn studio met een snelheidstrein succes op succes boekte. Dus ja, de jaren ‘90 ging die snelheidstrein met de snelheid van het licht. Zeker het exclusieve contract met DAF trucks maar zeker ook VOLVO Car waren hier debet aan. Het is dan nog een analoge wereld, zeker ook met fotografie. Ik denk dat de generatie na mij sowieso geen idee heeft dat fotografie een analoge herkomst had. Meer dan 100 jaar fotografie voor de eerste tekenen dat ook in fotografie digitaal de norm zou worden.

Het is eind jaren ‘90 en de jaren hierna als ik met mijn team definitieve overstap maak van analoge fotografie naar digitaal. Voor dat we die stap deden hebben we uitgebreide vergelijkingen gemaakt van high-end scans van analoge opnamen in vergelijking met high-end digitale fotografie. Zelf het formaat 20x25 cm diamateriaal moest het ‘afleggen’ tegen de digitale versie. Ook al in de tijd dat high-end (slechts) een resolutie van 16MB pixels had. En dat terwijl de analoge scans gemaakt werden door gespecialiseerde lithografen. Dus ja digitaal. Het is dan ook dezelfde periode waarin Adobe Photoshop wat professionelere stappen maakte naar high-end gebruikers. Het is 2021 als ik dit schrijf en ondanks dat digitale fotografie de norm is geworden kijk ik toch met een soort weemoed terug naar dat analoge tijdperk. En dat om verschillende

redenen. De soms moeilijke zoektocht om tot een oplossing te komen in mijn analoge tijd als fotograaf werd al snel overgenomen door ‘betere’ software en ‘betere’ camera’s. In die zin heb ik als ‘digitaal fotograaf’ altijd gewerkt met de analoge techniek als uitgangspunt. Niks camera op een soort automatische stand en de camera laten beslissen... Nee, gewoon zoals het hoort. Geen licht meten wat gereflecteerd wordt waargenomen door de camera maar lichtmeten wat op de set aanwezig is. Simpelweg omdat dat altijd de enige betrouwbare meting zal zijn en blijven. Dat geldt en gold zeker ook voor de ‘temperatuur’ van het licht. Niks autoinstelling ‘witbalans’ van de camera. Meten met hiervoor speciale apparatuur en dan aanpassen met een ‘leger’ van filters. Op die manier ben en blijf ***ik*** de fotograaf en niet de slaaf van een digitale camera en de redding van programma’s zoals Adobe Photoshop. Dergelijke software kan een hulpmiddel zijn in postproduction maar mag nooit een redding zijn. Al sinds vele jaren zie ik fotografen, zoals ook oudmedewerkers, die pogingen doen iets met fotografie te verdienen de mist ingaan. Het is altijd te zien in de opname.

De moderne fotograaf is in die zin door laksheid gedreven, veelal bewust of onbewust, meegegaan met de mogelijkheden die digitale fotografie biedt.

De magie van mijn vak, zoals ik deze veertig jaar beoefend heb, is hiermee óvergeleverd aan gemakzucht en knoppencreativiteit van digitale beeldvorming.

The BLUES Collection

Er ligt schoonheid in geduld. Zeker ook in wat ooit mijn professie was. Fotografie. The Blues Collection, een serie van vier posters welke ik voor Verkerke Posters in 1994 maakte. Zoals altijd heb ik een foto ‘in mijn hoofd’ altijd al gemaakt nog voor ik een set opbouw. De serie ‘Blues Collection’ was hierop geen uitzondering. Sterker. Tot in detail ‘zaten de vier opnamen’ in mijn hoofd. Niet alleen de compositie maar nog meer ‘het licht’. Want de structuur van het licht moest een gevoel achterlaten van een muzikant tijdens een pauze van zijn optreden en even zijn podium verlaten had.

Vier muzikanten die hun podium even hadden verlaten. Vier verschillende podia. Vier verschillende lichtbronnen maar vier keer die typische sfeer van een gedompt podium zo herkenbaar bij ‘the blues scene’. Sigarettenrook en whiskey. Wat in mijn hoofd nog een eenvoudige opname was met betrekking tot de verlichting bleek tijdens de opnamen toch uitermate complex. Al snel bleek dat elke lichtval op instrument, op de podiumvloer en zeker alle highlights separaat moesten worden gefotografeerd om de sfeer die ik zo duidelijk voor ogen had ook praktisch uit te werken. Dit betekende een klein draaiboek voor elke lichtbron met gegevens over gebruik sluitertijd en (softfocus) filters. Ook het diafragma moest in enkele gevallen worden aangepast voor alle highlights in de opname die zo sfeerbepalend zijn.

Het is 1994. Analoge fotografie. Geen correcties in postproduction. Elke opname nam enkele dagen in beslag. Voor mij een bijzondere serie omdat ook nu bleek dat geduld, lees tijd, dan bepalend zijn voor het eindresultaat.

Fotografie: illusie van de werkelijkheid

Fotografie als de illusie van de werkelijkheid.

Fotografie is bij uitstek geschikt om een andere visie van de werkelijkheid te laten zien.

Door een onverwacht standpunt, door bijzondere lichtval of door eenvoudig gebruik te maken van bijvoorbeeld valse informatie.

Bij food fotografie wordt bijvoorbeeld zelden of nooit gebruik gemaakt van ‘eerlijke’ ingrediënten.

Slagroom wordt voor een opname veelal ‘vervangen’ door scheerschuim hoewel ikzelf ‘ossewit’ (gefilterd rundvet) mede door de structuur, een beter alternatief vind. Met name binnen food opnamen is weinig nog gerelateerd aan de werkelijkheid. In die zin heb ik ook jaren meegewerkt aan die valse informatie. Maar binnen de meeste disciplines van fotografie is de werkelijkheid vaak ver te zoeken.

Deze wat ‘valse’ manier van weergeven is in alle facetten van fotografie gebruikelijk en kennelijk geaccepteerd.

Zo ook bij het maken van een portret waarbij de geportretteerde het liefst gefotografeerd wil worden “mooier dan de werkelijkheid”. Was dit in eerste instantie bij analoge fotografie te realiseren door middel van make up, al snel bleek dat een professionele visagiste op de set wonderen kon verrichten.

Met name in het analoge tijdperk was dit overigens het maximale bereikbare.

Maar met de komst van de digitale fotografie werden deze mogelijkheden bijna eindeloos. Cosmetische retouche in postproductie is een standaard gebruik geworden om de verwachte schoonheid vorm te geven.

Immers, iedereen is al lang gewend aan een foto van een glas bier wat de indruk wekt dat er een lichtbron in het glas bier zit terwijl dit zonder die speciale ‘verlichting’ de echte werkelijkheid zou weergeven.

Fotografie is pur sang het medium geworden om die andere illusie van de werkelijkheid weer te geven. In reclame uitingen maar zeker ook in alle facetten van fotografie. Ik realiser me in die zin dat de meeste, zo niet alle foto’s die ik in mijn 40 jaar heb gemaakt eigenlijk altijd wel bewust of onbewust gestreefd heb naar hoe iets ‘mooier of aantrekkelijker’ kon worden weergegeven.

Wellicht het meeste ook nog wel bij opnamen waarbij een of meerdere (foto)modellen ‘in beeld’ waren. Bij glamouropnamen, Playboysessie maar zeker ook het PHILIPS project The Blue Book.

Ogen zijn de spiegel van de ziel...

Of is dat een illusie die onterrecht is toegekend om een gevoel van menselijkheid te suggeren. Feit is dat ogen zowel verdriet als geluk kunnen uitstralen. Tranen van geluk maar ook tranende ogen die zo duidelijk herkenbaar zijn.

Het is 2005 als de firma AXON mij benadert voor het maken van een drietal ‘portretten’ bedoelt als eyecatcher tijdens de Consumer Electronics Show in Las Vegas in 2005. Op zich een eenvoudige opdracht maar zoals altijd blijkt er geen ‘eenvoudige opdrachten’ bestaan. Zo ook nu.

Om enigszins kosten te besparen werd er gekozen voor één mannelijk model maar ook voor één vrouwelijk model met de wetenschap dat ‘haar en visagie’ wel een verschil zouden kunnen maken.

Als dan in postproduction blijkt dat de drie ‘portretten’ niet die uitstraling hebben die ik, lees wij, verwachtten toch besloten het accent anders te leggen dan de in eerste instantie het uitgangspunt was.

Als dan, als een soort klein experiment, we het oog van het vrouwelijk model fotografisch gebruiken voor alle drie de portretten, dus ook voor het mannelijk model, komt er een soort ‘rust’ in de serie portretten.

Om dit effect nog meer te benadrukken hebben we ‘de kleur’ uit de foto’s weggelaten zodat zwartwit beelden overblijven en een extra accent toegevoegd door het enige ‘echte’ oog ook nog om te kleuren naar groen.

Al met al ... Drie portretten met alle drie hetzelfde oog. Niemand die later dit is opgevallen.

Dus de kreet “*ogen zijn de ziel...*”? Meer een illusie dan werkelijkheid.

SISTERS OF MERCY

Het was op Curaçao tijdens een shoot voor The Blue Book, het erotische interactieve CD-i voor PHILIPS Media, dat ik kennis maakte met Aad. Een rasechte Rotterdammer die als sinds jaren hiervoor zich gevestigd op landhuis Daniel als soort van hotel annex duikschool.

Aad nodigde ons uit voor een uitgebreid ontbijt en stelde, nadat hij had begrepen waarom wij als team op Curacao waren om naar een afgelegen strandhuisje waarvan hij wel dacht dat het een prachtige locatie zou zijn voor een shoot. Het strandje was vrijwel onbekend en alleen te bereiken via zee. En ja.. Aad had wel een middel om ons daar te brengen. Met een geweldige Zodiac waren we al snel op volle zee.

Ook had ik al een beetje kennis gemaakt met het eiland maar dan allen óp het eiland. En dan met het hele team óp het water. Nooit eerder maakte ik zo intens kennis met de schoonheid van het water, helder als in een glas water. Transparant tot op de bodem. En als ik dan onhandig mijn zonnebril laat vallen en deze dacht vanuit de zodiak op te rapen was het Aad die me aankeek en zei: “ik duik wel even”, wat mij minder dan een meter bleek was in werkelijkheid meer dan vijf meter. Geweldige ervaring.

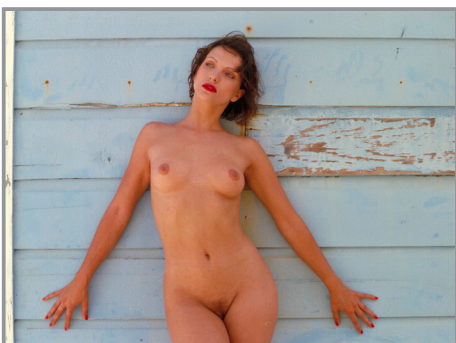
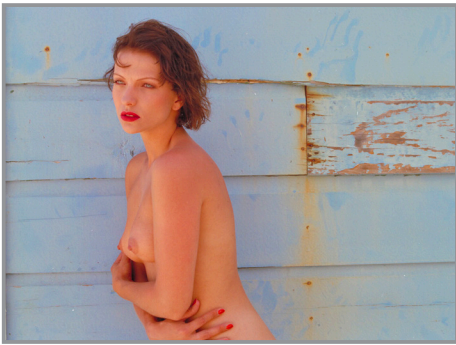
Als we het door Aad bedoelde privéstrandje bereikte was de zee toch wilder dan we verwacht hadden dus ‘uitstappen’ was toch even moeilijker. Onhandiger ook met alle apparatuur..

En dan blijkt het verlaten en ‘geheim’ strandje een werkelijk Tropical Bounty Beach. Wellicht bedoelt als schuil- en kleedhokje stond er een sober lichtblauw geschilderd strandhuisje. Nadat alle apparatuur veilig uit de zodiac was gehaald besloot ik al snel dat Mariëlle het meest geschikt was om buiten, tegen het decor van het strandhuis te fotograferen. Het was uit eerdere sessies tijdens de reis al gebleken dat Mariëlle de meeste uitstraling van de modellen had. En dan nog voor de eerste opname gemaakt is blijkt uit een foto in het strandhuisje dat deze locatie een soort van vakantie

onderkomen en eigendom van de Zusters van Liefde uit Tilburg was. Terecht dus de juiste titel voor dit nieuwe hoofdstuk. Sisters of Mercy!

DE GEESTEN VAN JAN COCK

Straffen, marteling maar bovenal geesten...
Het zijn de woorden van Big Mama Jeanette als ze praat over haar huis: Plantagehuis Jan Cock op Curaçao. Geesten van de slavinnen. Er werden meer dan 100 slavinnen tewerkgesteld. De geesten zijn nooit verdwenen. Als bescherming waren vele delen van het huis beschilderd in een steen-rode kleur met ontelbare witte ‘stippen’ die de geesten op afstand hielden.

Mama Jeanette vertelde met overtuiging. Over de slavinnen die op de plantage werden mishandeld door de toenmalige eigenaar. De crew kreeg een uitgebreide rondleiding en kregen te horen dat de plantage vroeger zowel landbouw als veeteeld bezat. Ook zoutwinding uit de St. Mariebaai.

Big Mama Jeanette was een schat van een vrouw, haar verhalen even overtuigend als haar gastvrijheid.
Uitgebreide shoot van/met Mariëlle die in alles voor mij de ster van deze tour op Curaçao is.

Hoe een eenvoudige Brabander een topfotograaf uit Amsterdam moet redden...

Wat de naam van *‘die Amsterdammer’* is weet ik (niet) meer. Die eenvoudige brabander ken ik wel. Dat was ik. En frustratie, nee. Verre van dat. Ik was al snel bekend met de superieure houding van Amsterdammers zeker in mijn professie. Het was me ook snel duidelijk dat, met enige uitzondering, *‘die Amsterdammer’* zijn grote bek meestal niet kon waarmaken. Frustratie. Nee, nog steeds niet.

Maar de afspraak die ik had met DAF Trucks als enige fotograaf lag hier wel aan ten grondslag. Dit was overigens niet alleen gebaseerd op kwaliteit maar ook voor het respect van embargo gegevens.

Het is dan ook Marcel de Vries, hoofd van de afdeling AS&P en verantwoordelijk voor alle fotografie, die me vroeg of het voor mij geen probleem was als in het kader van een ontwerp van een Engels reclamebureau deze eist dat de fotografie voor die bewuste campagne gefotografeerd zou worden door een Amsterdamse fotograaf. Peter Barret Jones, van bureau Two’s Company wilde niet verantwoordelijk zijn voor wat hij noemde een plaatselijke fotograaf die ook een fotootje kon maken. De echte reden waarom Peter niet met mij wilde werken was gebaseerd op een eerdere ervaring waar hij nogal bakzeil moest halen.

Dus... een ‘echte fotograaf’.

Nooit geweten wie die fotograaf was. Het was enkele weken na die vraag van Marcel de Vries of ik eens wilde komen kijken en een oordeel wilde vellen over de opname zoals deze gemaakt was door die Amsterdamse topfotograaf.

Frustratie door het missen van die opdracht? Nou nee. De reden...? Marcel toonde me een serie dia opnamen, gemaakt op 6x9cm zoals deze door Two’s Company werden aangeboden.

Nu was het wat amateurische formaat niet zozeer wat me opviel. Wel het feit dat zo’n twintig dia’s meer dan twee ‘stoppen’ waren overbelicht. Twee stoppen overbelicht betekent dat zelfs een erg goede lithograaf daar geen brood van zou kunnen bakken. Ook verbaasde me het standpunt wat de fotograaf gekozen had. Kennelijk had de Amsterdamse crew een volledig podium opgebouwd om de truck vanuit een hoog standpunt te fotograferen. Terwijl volgens mij juist een laag standpunt de kracht van een truck juist wordt benadrukt. Frustratie. Nou nee. Zeker niet. Soort van leedvermaak? Nou ja een beetje dus...

En toen de logische vraag: *“wil jij met je team...?”*

Dus ja. Sowieso, maar besepte ook dat er bij mijn shoot niets verkeerd zou mogen gaan. Of sterker nog. Ik verwacht van mijn team en zeker van mezelf juist dat euforische moment te maken. Niet zozeer voor mijn klant maar ja ... revenge op Peter Barret Jones.

En ja ook dan is weer de juiste voorbereiding belangrijk en beslissend voor het succes. Bij een testopname op airport Eindhoven bleek al snel dat het niet mogelijk was om de helicopter samen met de truck te fotograferen simpel omdat de helicopter teveel luchtdruk verplaatste dat de truck teveel bewoog. De heli werd later separaat gefotografeerd en in postproductie samengevoegd. Wat blijft dat het ‘tjidraam’ om een dergelijke opname te maken heel kort is. Maximaal vijf minuten als de zon opkomt.

We maakten de opname op een verlaten snelweg ‘ergens in de Ardennen. Met een team van 5 mensen waarbij Niels van Hulten mijn eerste assistent was. Juiste keuze samenstelling team altijd belangrijk.

En dan... dán zit het mee. Afgezien van wat te nieuwsgierige mensen die afkwamen op hetgeen stond te gebeuren. Een opname zoals gepland stond betekent de avond hiervoor alles ‘op stand’ te krijgen en dan de nacht proberen door te komen om in alle vroegte, bij het eerste zonlicht ‘even’ razendsnel die opname te maken. En dan... dán zit het mee. Geen regen. Want dat zou per definitie de situatie en shoot onmogelijk maken. En dan de zonopkomst...

En dan... dán zit het mee. Werkelijk! Mooier dan we hadden kunnen hopen. Met Niels achter de camera voor het wisselen van de filmcassettes en ik licht meten, tijd en diagragma razendsnel bepalen, sluiten

spannen. In minder dan 5 minuten een tiental opnamen gemaakt op 20x25cm diamateriaal. Het is analoge fotografie. Al het diamateriaal moet nog ontwikkeld worden en ook dat gaat niet altijd 100% goed.

En dan... dán zit het mee.

Perfekte shoot. Tien uit tien prachtige opnamen.

Het was Marcel zijn voorstel dat ik, *die plaatselijke fotograaf*, de opnamen persoonlijk zou presenteren aan Peter Barret Jones en dáár wilde hij zeker bij zijn. Duidelijk was dat ook hij soort van trots was dat ‘zijn fotograaf’ de sessie wel perfect had gefotografeerd.

Ik herinner me die presentatie als de dag van gister.

Peter die ons onthaalde met grote scepsis. Denk dat hij inmiddels wel begrepen had dat de opnamen door DAF Trucks inmiddels waren goedgekeurd maar het was zijn beslissing gezien het zijn campagne was dat hij die goedkeuring nog moest geven. Nu had ‘de beste man’ alles verwacht maar geen tien perfecte opnamen op 8x10’ waarvoor de lichtbak die klaar stond te klein was. Het enige wat hij kon uitbrengen was iets van: “ok” en excuseerde zich snel dat hij nog een afspraak had. Zelden zo kunnen genieten van iemand die niet in staat was zijn verlies te bekennen.

Frustratie? Nee nou. Integendeel. Alles behalve.

testopnamen Eindhoven Airport

VOGEL MET EEN LUCHTJE

1989. Ik hou wel van die drukte op de studio. Een groot aantal modellen, zowel mannen als vrouwen, visagiste, kapper en artdirector op de set.

Een shoot voor ontwerper Ton Bust met related client Van Der Valk Cosmetics. De hotelfamilie. Eau de toilette, parfums en bodycare. Ik had bewust geen stylist(e) geboekt omdat ik voor deze sessie geen betweter op de set wilde die voor mij eerder een dissonant zou zijn dan een meerwaarde vanuit haar discipline. Zeker ook omdat ik, zoals altijd, de opnamen al in mijn hoofd gemaakt had. De serie moest een lifestyle uitstraling hebben als ondersteuning voor een print-campagne voor de introductie van TOUCAN een nieuwe cosmeticalijn voor mannen en vrouwen van Van Der Valk Cosmetics.

Ton Bust was de artdirector tijdens de shoot en bedenker van het concept.

1988

Het is Mickey Boskamp, soort van playboy number one van de redactie Playboy die komt het het voorstel om een uitgebreide serie foto's lingerie samen "te doen" maar... maar het model zou dan Cecilia de la Rie zijn, de toenmalige vriendin van Mick maar bovenal ook een van de drie zangeressen van de meidengroep *CENTERFOLD*. Cecilia is 'te bekend' om dit als model te doen dus moet ik de opnamen zo maken dat haar gezicht niet herkenbaar zou worden....

Ik ontwierp een soort van set met spiegels en decor van zwart en donkerblauwe banen zodat ook de lingerie ten volle zou kunnen gefotografeerd.

Een dag met twee zelfbenoemde 'vedetten' die in ieder geval die status ook opeisten tijdens de shoot. Waarmee ik niet wil zeggen dat samenwerking heel erg prettig was. In tegendeel.

CENTERFOLD

Verantwoordelijk voor productie en styling was de samenwerking van Cecilia en Mick Boskamp. De publicatie in de Nederlandse editie van Playboy was juli 1988. Later begreep ik van Piet van Os, hoofdredacteur van Playboy dat de serie ook was aangekocht door de Amerikaanse uitgave.

Het is tijdens het maken van deze pagina en terugzoekend in het oorspronkelijke magazine uit 1988 dat tegelijk met mijn publicatie er een uitgebreide reportage stond van fotograaf John Kelly met zijn model Linda Krijgsman. Het model welke in de loop der jaren ook al met enige regelmaat door mij was gefotografeerd. De opnamen van John, gemaakt in Los Angeles, werden door mij in 2018 tijdens een speciale vriendschap met Linda gebruikt voor een boek wat ik van en voor haar carrière als model maakte.

Frankie

*Het is Verkerke Posters
die me vraagt een test fotos te ma-
ken in een sfeer zoals die in de jaren
'70 bekend werd als de Hamilton
foto's. Jonge meiden in een wat
dromerige sfeer. Het model was
Frankie, een Engels model wat op
dat moment enkele dagen in Neder-
land verbleef en voldeed aan uit-
straling die ik voor ogen had.
Het was 1978 en eigenlijk een heel
andere manier van fotograferen.
Alle opnamen werden analoog ge-
maakt met een Nikon F2.
Geen richtlijnen, vrije interpretatie.
Het zijn juist deze opnamen van
Frankie die tevens uitgebracht zijn
door een uitgeverij in stationery en
markeerden een periode in mijn le-
ven als fotograaf dat alles mogelijk
bleek te zijn...
Als ik dan anno 2021 met inter-
net verder zoek blijkt dat Frankie
Park een geweldige carrière heeft
gehad als professioneel model tot
op de dag van vandaag...*

LINDA K.

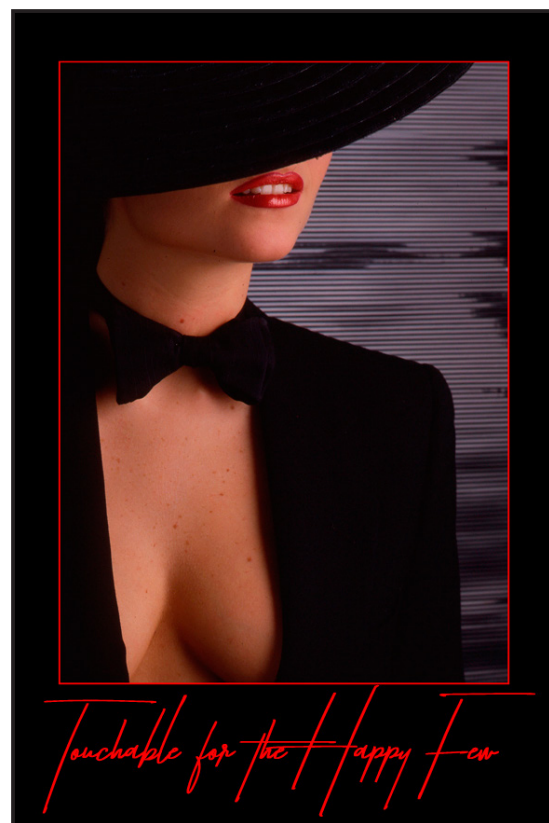
Het was 1983 als Linda Krijgsman het “Panorama-kalendermeisje” wordt. Een jaar later leerde ik Linda kennen nadat ik haar via een modelagency geboekt had voor een licht erotische opname in een bondagesfeer.

Linda was een van de eerste modellen waar ik in de loop der jaren verschillende shoots mee maakte. Veelal voor posters en (felicitatie)kaarten in opdracht van Verkerk posters. Maar ook als naaktmodel voor enkele hoofdstukken in het Philips New Media project *The Blue Book*. Het interactieve fotoboek op CD-i.

Soft erotische opnamen maar nooit grensoverschrijdende foto’s hoewel naaktheid nooit een probleem was. Eerder haar ‘handelsmerk’ want ook met de shoots die zij maakte met en voor collega John Kelly was haar naaktheid altijd wel de reden. Linda werkte vele jaren internationaal voor glamour magazines zoals Playboy en Hustler.

Het was rond 2016 dat ik haar bij toeval opnieuw ontmoette en met beide een levenslange carrière in fotografie kwamen de herinneringen van die jaren terug en kreeg de vriendschap een andere wending voor enige tijd.

Naast narcisme en exhibitionisme, wat eigen is aan glamour modellen, kan haar het ontbreken van hedonisme ook niet ontkennen.

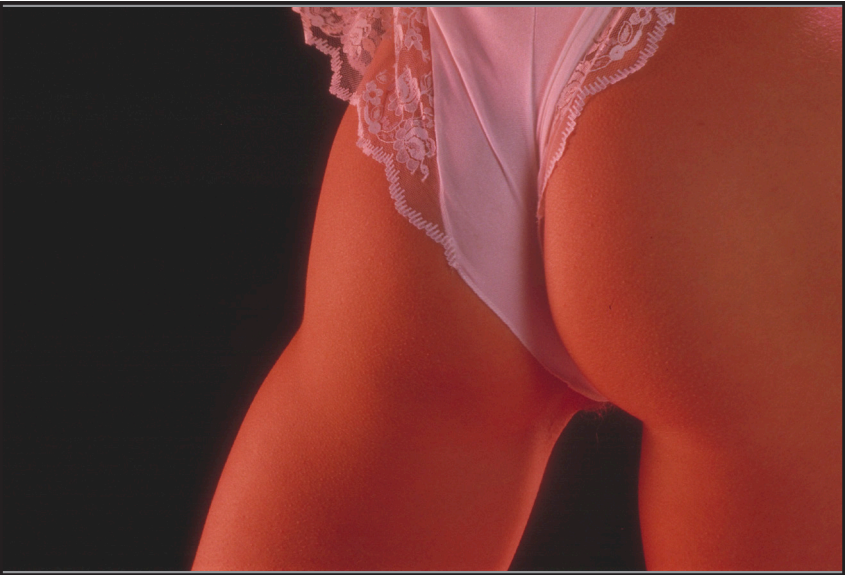
MERIAM S.

Meriam. Het meest gefotografeerde model voor The Blue Book sessions. Meriam was een “nudemodel pur sang”. Grensverleggend. Schaamteloos zoland het esthetisch verantwoord was. Exhibitionistisch in het kwadraat maar ook zo professioneel om mee te werken. Werkte met vele internationale fotografen zoals ook Paul Huf.

Meriam was voor mij model voor enkele Playboy opdrachten, het model voor de Opel Calibra shoot maar zeker ook voor een groot aantal sessies specifiek voor het Philips New Media project op CD-i.

Erotische opnamen die soms grensverleggend waren zeker voor Philips New Media. Niettemin bewaakten Meriam en ikzelf die grens zorgvuldig.

Ook voor elke ander project was Meriam ‘op de studio’ enige tijd bijna ‘kind aan huis’ wat wellicht ook betekende dat ook zij steeds bereid was nieuwe kleine projecten te ondersteunen. Experimenten zoals ‘the plane’.

De relatie met VOLVO dateert van 1979. Herinner me nog die eerste testopname die ik maakte van de auto van mijn vader alleen als referentie of ik sowieso wel een auto kon fotograferen en voor die test was merk dus niet belangrijk. Mijn eerste contact was Theo Vervoort en is dat, zeker in de eerste jaren altijd zo gebleven.

In de beginperiode veelal studio opnamen in de Hilvaria Studio's samen met Jacques Tooten. Studioassistent en eerste freelancemedewerker voor Hilvaria én VOLVO.

In die periode, 1979 en begin jaren '80 veel geleerd samen met Jacques waar we ons steeds probeerden te verbeteren in standpunten en zeker lichtopbouw.

Pas later, als de opdrachten aangestuurd worden door VOLVO A.S.P. de afdeling verantwoordelijk voor alle reclame activiteiten verandert er veel. Vader en zoon Van Moorsel. Fried als hoofd van de afdeling, zoon Ruud als intermediair tussen de afdeling en mij.

Door de jaren heen niet alleen een geweldige relatie gehad maar ook vriendschap met velen die bij opdrachten betrokken waren.

Belangrijkste opdracht was januari 1980 voor opname locatie Nice in Zuid Frankrijk. Vrijwel meteen vervolgd door een uitgebreide tour in april van dat jaar. Het shot van twee VOLVO 340 serie op een kruispunt Gorge de Verdun.

In de loop der jaren vele, vele opnamen gemaakt in de studio. Waren de eerste jaren nog onder 'begeleiding' van Theo Vervoort, gaandeweg werd dit soort van overgenomen door de afdeling A.S.P. (Advertising and Sales Department) van VOLVO CAR in Helmond.

Oftewel 'de Van Moorseltjes' en daarmee krijgt alles een meer professionele benadering.

Het is die periode, sowieso hektisch op de studio. Met name DAF Trucks legt veel beslag op mijn agenda. Niettemin is het dan 1991 als de 'beste' tour voor VOLVO in Portugal is ingepland tussen alle andere drukke tours in met name het buitenland. Italie en UK en Spanje voor DAF Trucks, Amerka voor Tulip.

En dan komt de studio in Best in beeld. Samen met mijn team omgebouwd tot de grootste automotive studio in Europa. Alles kan dan plots door de beschikbare ruimte en inrichting.

Dus ook beschikbaar voor VOLVO Car. Was het nog 'behelpen' in de studio in Hilvarenbeek in "het ei" nu ging de fotografische kwaliteit met sprongen vooruit, nog professioneler.

En dan is het medio 1994. Omdat DAF Trucks een nieuwe directie krijgt worden de opdrachten richting PDA (dus mijzelf) geblokkeerd. Met name door het corrupte handelen van een zekere Ron den Engelsen die verantwoordelijk wordt voor alle inkoop fotografie.

Het is dan ook dat de opname voor de VOLVO 850 model (de motorkap-opname voor cover Zweden brochure) op een zondagavond nog even moet worden gefotografeerd. Samen met Niels, rechterhand binnen de studio, eigenlijk met enige tegenzin naar de studio om die opname 'dan toch maar even te maken'.

Als de dag van gister... Een autoshot neemt eigenlijk altijd wel meerdere dagen in beslag maar ja dan zit het even mee... Terwijl Niels de grote 'hemel' in de studio zo goed mogelijk in een juiste positie plaatst, ikzelf de camera op stand zet en Niels één 5 kW'er (5000 watt spot) tegen de hemel als reflectie bounced.... zit het mee. Nooit eerder gebeurd.

Niets meer aan doen.... In razend tempo filmcassettes gevuld en in minder dan een half uur stonden Niels en ik weer buiten.

Voor zover ik me kan herinneren bijna laatste opname die ik nog maakte in 'onze' perfecte studio.

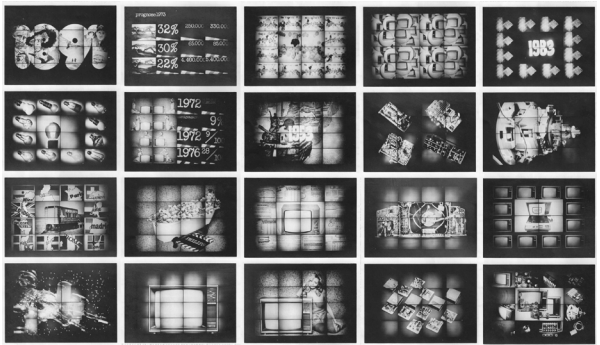
Met de huidige techniek is het fotograferen van auto's helemaal op de achtergrond geraakt. Niet alleen omdat fotografie 100% digitaal is geworden maar ook omdat de oorspronkelijke CAD tekeningen ven een auto gerenderd worden op een semie (te) perfecte manier.

Mijn vak sterft uit..

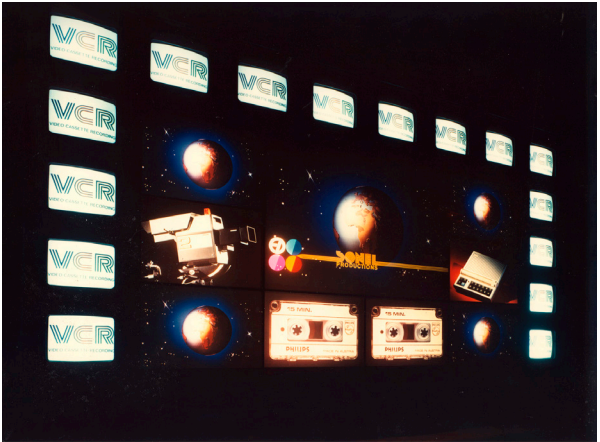
DE FETTER

Het is nog tijdens mijn studie aan de Academie Beeldende Kunst, als ik meewerk aan een project voor PHILIPS en ik concept- en verantwoordelijk ben voor alle te maken foto's voor een zogenaamde 16 schermen audio visuele presentie met 32 projectoren. Het is dan 1973.

Door het vertrek van Ron van Eldik, die een eigen productiemaatschappij begint, komen de opdrachten, voornamelijk audiovisuele presentaties voor PHILIPS in hoogtempo waarbij ik ook dan verantwoordelijk ben voor visuele concept en fotograaf voor alle beeldmateriaal. Producties voor en in UK/Engeland, Zweden, Frankrijk, Saoudie Arabië.

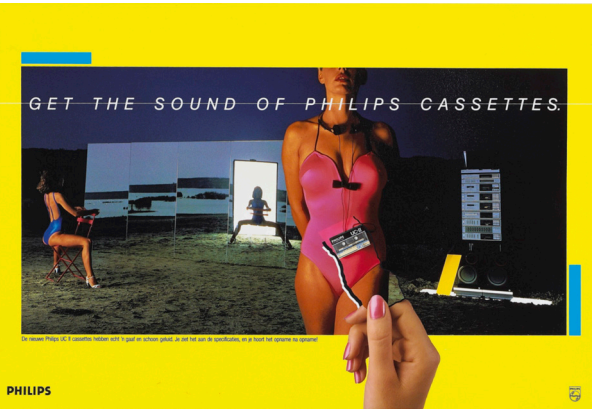
De AV presentatie voor PHILIPS ELA is daarbij een soort hoogtepunt in Lausanne Zwitserland. Vrijwel meteen na die productie besloot Ron alsnog, en opnieuw, een andere weg in te slaan.

Het is dan 1977 als ik me zelfstandig vestig aan de Willem-II-straat in Tilburg. Tot op dat moment was PHILIPS de enige related client waar ik voor gewerkt had de afgelopen jaren.

Het is pas in 1984 als ik onverwacht door een afdeling PHILIPS wordt gevraagd een voorstel te doen en aansluitend een opname te maken voor PHILIPS Mass Merchandising.

Die foto zal voor mij het begin worden voor opnieuw een jarenlange samenwerking met verschillende afdelingen binnen PHILIPS. Ook opdrachten via diverse reclamebureaus related aan PHILIPS.

Die, zeker ook voor PHILIPS, nieuwe benadering van fotografie levert mij een pagina grote reportage in het bekende PHILIPS magazijn op met een geweldige spin-off.

Jaren achtereenvolgende opdrachten voor nieuwe media die door PHILIPS worden geïntroduceerd. De beeldplaat, LaserDisc waarvoor ik veel introductie campagnes d.m.v fotografie maakte.

Niet de grootste PHILIPS opdracht maar wel een die waar ik me altijd erg mee verbonden heb is 1986 de 'Ladyshave' opname.

En dan 1994 als PHILIPS New Media mij vraagt concept, fotografie en productie te doen voor The Blue Book. Een interactief erotisch foto-boek op het nieuwe medium CD-i. Geen budget. Kennelijk wat het moét kosten mag het ook kosten. Veel opnamen in de studio maar ook twee tours naar de caribbean in 1994 en 1995. Respectievelijk Curaçao en Grenada (West Indies). Zowel het volledige concept bedacht, fotografie en productie van een viertal delen op CD-i.

DAF Trucks

De kennismaking met DAF Trucks was 1990. Studio Lukkien in Ede had een beroep gedaan om een freelance fotograaf van mijn studio ‘te lenen’ omdat men technisch tegen problemen aanliep bij het fotograferen van een DAF truck Euromaster 95.

Als dan onze hulp, ik herinner me Niels (?) een perfecte foto aflevert stelt de afdeling AS&P voor een proef opname te maken op locatie. Gekozen werd de snelweg Luik richting Luxemburg. Ook die shoot gaat naar wens en maken tijdens die opname met Peter Kars. Peter zou de jaren hierna steeds als een soort ambassadeur optreden tijdens fotografie met name in het buitenland.

Die opnamen ‘in het buitenland’ waren een een nagenoeg continue stroom van opdrachten door de jaren heen in Europa. Nederland. België, Luxemburg, Oostenrijk, Duitsland, Italië, UK/Engeland/Schotland en Frankrijk.

De verantwoordelijke afdeling binnen DAF was D&P. Marcel de Vries als een soort oper hoofd over een klein team medewerkers. Peter Kars en Reinhout Hooghiemstra. Wat later zou blijken dat drie volwassen kerels geen ruggegraat bleken te hebben toen DAF enkele jaren later in financiële problemen kwam. De DAF opdrachten in de jaren 1990 t/m 1994 bepaalden voor een groot deel mijn agenda. Zowel in en op de studio maar nog meer bepalend waren de buitenlandse tours dus.

In totaal waren het 18 tours door Europa. Nooit een offerte gemaakt. Dagprijs/uur was bekend en dan resteert alleen vertrouwen. Naast PHILIPS en VOLVO was DAF in die vijf jaar een van de drie grote opdrachtgevers. Zeker in financieel opzicht.

Onderdeel van de vele tours was het maken van een t-shirt met soort van logo die betrekking had op die tour. De samenwerking

met DAF was tot 1994 gebaseerd het het feit dat de fotografie van mijn team altijd leidraad was. Nooit geen misverstanden in die zin. Een uitzondering was wellicht de ‘grootste’ tour in 1994. Alive & Kickin’. Omdat Peter Kars tijdens het eerste deel van die tour niet als ambassadeur en verantwoordelijk voor de specs (technical specifications) mee kon werd dit overgelaten aan Reinout Hooghiemstra. Reinout was een bureaumedewerker en op een of andere manier verantwoordelijk voor ontwerp van brochures. Dus Reinout als een kind zo blij dat het zijn beurt was mee op reis te gaan. Als een kind gedroeg hij zich ook tijdens elke shoot. De opnamen in Nederland en aansluitend België, Frankrijk én Engeland bleken niet conform de specs en moesten daarom alsnog worden overgemaakt. Zoals de opnamen in Plymouth.

Net als alle tours voldoen deze altijd aan de drie basisregels. Voorop staat de verantwoordelijkheid ‘thuis te komen’ met geweldige foto’s. Gezien de veelal ‘zware’ werktijden (beste moment van de dag is meestal heel vroeg in de ochtend of laat op de dag) maar hotel en eten moeten de compensatie hiervoor zijn. Moet bekennen wel erg mooie en luxe 4 of 5 sterren hotels te hebben overnacht. Dat gold uiteraard voor ieder crewlid dus ook voor stagiaires.

Om verzekerd te zijn dat we niet in ‘crappy hotels’ terecht zouden komen heb ik altijd zelf heel bewust alle hotels zelf geboekt.

En zeker het ‘vakantiegevoel’ moet aanwezig zijn omdat dit de sfeer binnen de groep bevordert. Dus ja veel kon. Zeker als de opname achter de rug waren. Ook tijdens de laatste tour in 1994 betekende dit sightseeing onder het motto: “*nu we er toch zijn...*”. Hard werken maar ook uitgebreid en luxe ontspannen. Als laatste, of eigenlijk eerste: voorzover mogelijk alle bestemmingen business class vliegen. Onverantwoord om ‘gebroken’ op plaats van bestemming aan te komen. Dat gold voor mij ook bij internationale bestemmingen.

En dan toch... opnamen op locaties, en zeker buitenlandse locatie zijn toch een aanslag op gezondheid. Lange dagen. Veelal ook moe en soms uitgeput....

1999 THE LAST TOUR

Misschien was ik teveel verwend met de luxe van de vele tours voor VOLVO, DAF en ook PHILIPS in de jaren voor 1999, toen Hans Zegelaar me vroeg of ik een shoot met hem wilde doen op locatie op de Canarische Eilanden. Een shoot voor een printcampagne voor ROTTINK Reizen. Een klant van zijn reclamebureau Efcom.

Dus ja. Heel graag, zeker omdat we op dat moment al veel en geweldig hadden samengewerkt.

Uit voorgaande regels blijkt wellicht dat de reisaccommodaties niet voldeden aan mijn verwachtingen en eerdere ervaringen. Wat zeker achteraf heel vreemd was omdat de reis, vlucht en onderkomen geregeld was door....juist een reisbureau. ROTTINK reizen.

Soort van ‘campingvlucht’ en de hotel accommodatie die armoedig was. Wat een treurnis.

De eerste opname met Tanja in de rol van een soort bootmeisje (matroos). Na wat klimwerk lukte het haar hoog in de mast te klimmen. Het is meteen een geruststelling. Immers Tanja was weliswaar mee als model maar had in feite een baan binnen de Rottink organisatie. Ondanks dat Tanja zeker een ‘geweldig mooie meid’ was, geeft dit geen garantie dat ze als model ook die uitstraling zou hebben.

Geruststelling dus. Dat gold voor mij wat minder wat betreft de twee dissonanten tijdens de kleine tour. Michel, van de Rottink organisatie met een soort van schaduw in de vorm van Con Vermeer. Soort van accountmanager binnen Efcom, het reclamebureau.

Laatstgenoemde blonk uit met een fout gedrag naar zowel Tanja als Mirella de visagiste.

opdrachtgever

ROTTING REIZEN

concept/artdirector

HANS ZEGELAAR

fotografie

EVERT VAN KUIK

backup

JOEP VAN HOOF

model

TANJA

visagie

MIRELLA FEEKES

‘the bad boys’

MICHEL VAN OERS

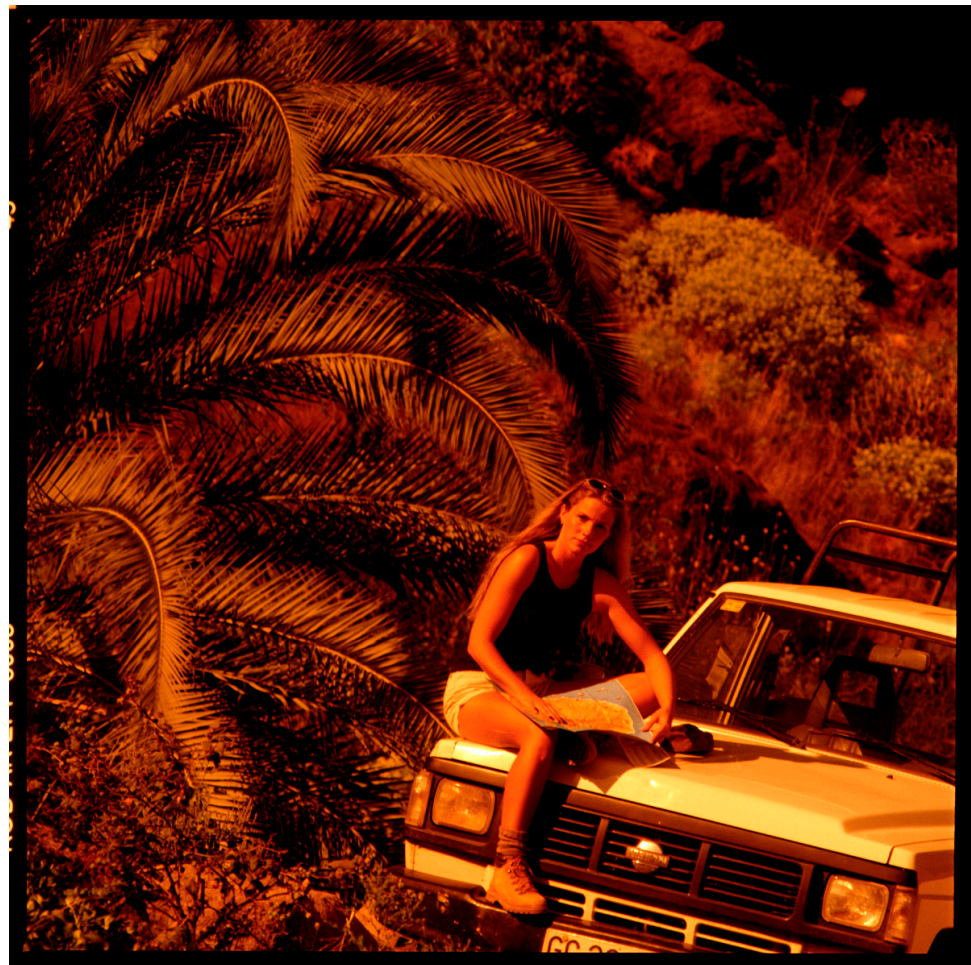
CON VERMEER

Tanja hiervoor geen financiële vergoeding kreeg. Het paste dan weer wel in het krappe budget wat Rottink voor de hele exercitie had uitgetrokken. Van campingvlucht, armoedig onderkomen én te weinig geboekte kamers. Immers er was vanuit gegaan dat de kamers steeds door twee personen gedeeld zouden worden. Niettemin was ik blij dat Hans en Joep mij de enige kamer lieten die niet gedeeld hoefde te worden

Wat blijft zijn de fijne herinneringen, in ieder geval met betrekking tot de samenwerking van de creatieve groep. Hetgeen meteen betekent dat ik eigenlijk altijd al met account‘jongens’ een soort van strijd had.

The Eye of the Beholder
Polished to Lens
To Become Voyeur
Ripened to Virtuoso
To Enjoy the Eye
Creates Images and bonds
Creates Unity and Disunity
Photographic Lens
Becomes Frontiere
Between People
Moments of Movement
Hours of Tranquility
Between Days and Entities
Tortures the Mind and Talent

© evert van kuik

